

νὰ τὰ λέγῃ παραμύθια. Τὸ πρῶτὸν τὰ ἔκανε τὸ μπάνιο τους, τὰ ἐφόρεσε καθαρὰ φορέματα, τὰ ἔδωκε τὸ φαγητὸ καὶ τὰ πειροποιεῖται σὰν ἀληθινὴ μητερίτσα.

Ἡ Χαρίκλεια ἐδάκρυσε.

Ἐγραψα τῆς οἰκοκυρᾶς μου, γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ ἕνα ὀλόκληρο διαμέρισμα. Βέβαια, θὰ τὴν πάρω μαζί μου τὴν ἀδελφή μου, στὴν Πόλι. Τί νὰ κάμῃ ἐδῶ μοναχὴ καὶ ξένη.

Πῆγα στὸ πατρικὸ σπῆτι τοῦ Στάμου. Τί ἀπελπισία καὶ ἐκεῖ μέσα! Ἐγύρισα ὅλο τὸ Διδυμότειχο καὶ πῆγα ἀκόμα μιὰ φορὰ στὸν τάφο τοῦ Στάμου.

Παρεμέρισα διότι εἶδα τὴν ἀδελφίτσα μου νὰ προχωρῇ ἤσυχα ἤσυχα σὰν φάντασμα.

Πόσα τοῦ εἶπε τοῦ νεκροῦ, πόσα δάκρυα ἔχυσε. Τὸν ἀγαποῦσε πολὺ.

Ἄγαποῦν ἀπὸ καμμιά φορὰ καὶ οἱ γυναῖκες· δὲν εἶναι ὅλαις σὰν ἐκείναις τῆς παιγνιδιαραῖς γάταις τοῦ Σταυροδρομοῦ, ποῦ γεννήθηκαν γιὰ νὰ τυραννοῦν τοὺς ἄνδρας.

Ἡ Οὐρανία ἐτοίμαζε ὅσα χρειάζονταν, γιὰ τὴν ἀναχώρησι. Τίποτε δὲν ξεγνοῦσε, τίποτε δὲν παρέβλεπε. Τὰ παιδιὰ ἔτρεχαν κατόπι τῆς καὶ ἐκείνη εὗρασε γιὰ ὅλα ἕνα καλὸ λόγο καὶ ἕνα παιγνιδάκι· ἂν τὸ μικρὸ, ὁ Κωστάκης, ἔκλαιε, τὸ ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά τῆς, τὸ γλυκοφιλοῦσε καὶ ἀφοῦ τὸ μέρονε, ἄρχιζε πάλι τὴν ἐργασία τῆς.

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς τῶν δύο φίλων, ἦτο πολὺ συγκινητικὸς. Ἡ Οὐρανία δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀφίση ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς τὰ παιδιὰ. Ἐκλαυσεν, ἔκλαυσεν, ἔκλαυσεν.

— Πότε θάρτη ἡ Οὐρανία; ἔλεγαν τὰ βαπτιστικά μου λυπημένα.

— Γιατί δὲν ἔρχεται; ἔλεγαν μὲ κλάματα καὶ ἡ καλὴ φίλη δὲν ἐλησμονεῖτο.

Ὡς τώρα ποῦ δὲν πνεντρέυτηκα, εἶχα ἕνα φόβο ἀλλόκοτο γι' αὐτὰ τὰ εὐμορφα πλασματάκια, ποῦ ὀνομάζονται γυναῖκες. Μὰ τώρα... ἄλλαξα ἰδέα. Φαντάζεσθε πῶς ἡ Οὐρανία, ἡ ἀγγελικὴ φίλη, θὰ γείνη σύζυγος κακῆ; Ἡ πικραμένη ἀδελφὴ μου, θὰ εὖρη παρηγοριά, τὰ βαπτιστικά μου τὴν παλαιὰν χαρὰν των καὶ ἐγώ — ἄς τὸ πῶ — τὴν εὐτυχίαν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ARDEL

Ἐπεκλήθη, καθ' ἣν στιγμὴν ὀπισθεν κάποιος ἔλεγε δακτυλοδεικτῶν αὐτόν.

— Καὶ εἶναι ὁ Ροβέρτος Νωρῆς, ὁ συγγραφεὺς μ' αὐτὴν τὴν νέαν μαζί.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀντελήφθη κατὰ τὴν διάβασίν τῆς τῶν λόγων τούτων καὶ παροδικὴ λάμψις εὐχαριστήσεως διήλθε τοὺς φωτεινοὺς ὀφθαλμούς τῆς. Συνειθισμένη νὰ ζῆ ἐντὸς τοῦ κόσμου τῶν

γραμμάτων, περικυκλωμένη ἀπὸ ἀνθρώπους κατέχοντας ἓνα οἰονδήποτε γνωστὸν ὄνομα, ἐνησμενίζετο ὑπερβολικὰ ἐν τῇ γυναικείᾳ αὐτῆς ματαιότητι, ἢ ἀνακνήνῃ τ' ἄρωμα λιβανωτοῦ τινος κολοκείας, ἔστω καὶ ἂν τοῦτο δὲν ἔκαιεν δι' αὐτήν.

"Ἄλλως τε τῆς ἤρесе πολὺ αὐτὸς ὁ Ροβέρτος Νωρῆς, ἐξάδελφος τόσο μακρυνὸς ὥστε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἐχρειάζετο κάποια δόσις ὑπομονῆς διὰ νὰ καθορισθῇ μετὰ τῶν βαθμῶν τις συγγενείας. Ὅπωςδήποτε ἦσαν παλαιοὶ γνώριμοι. "Ἄλλοτε μάλιστα ἐν τοῦ τὸ ἐπέτρεπε θὰ τῆς ἐζήτηι νὰ φέρῃ τὸνομά του, καθόσον εἶχε σφοδρότατα ἐρωτευθῆ αὐτῆς· ἀλλὰ τότε δὲν ἀπήλαυε ἀκόμη καμμιά καθιερωμένην δόξαν καί, τὸσον μόνον, ἐθεωρεῖτο ὡς συγγραφεὺς πολὺ καλὰ προικισμένος, καὶ ζητῶν τὸν δρόμον του εἰς τὸ μυθιστόρημα, καθὼς λέγομεν. Τσιουτοτρόπως ποτὲ δὲν ἐπρόσεξεν εἰς αὐτὸν οὔσα κατὰ βῆθος φύσεως φιλοδοξία. Καὶ συνῆψε τὸ λαμπρὸν συνοικέσιον πρὸς τὸ ὁποῖον τὴν εἴλκυσε ἡ ἀκόρεστος ματαιοδοξία της, ἐσημάδευσε τὸ χαρτὶ τῆς ἀλληλογραφίας της μὲ τὸ στέμμα τοῦ κόμητος, κατεῖχεν ἐν ἀπὸ τὰ λαμπρότερα οἰκήματα τῶν Παρισίων καὶ ἱκανοποίησε τὰς μᾶλλον δαπανηρὰς φαντασιοπληξίας της, καὶ τοῦτο γενομένην σύζυγος ἐνὸς τελείου μηδενικοῦ, ἐγώιστου καὶ βιαίου ἀνδρός, ὁ ὁποῖος ἐδείχθη πρὸς αὐτὴν κατὰ τὴν διάρκειαν ὀκτὼ ἐτῶν κάκιστος σύζυγος, πού τῆς ἔκαμε τὸ πολυτιμότερον δῶρον καθ' ἣν ἡμέραν ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν τῆς χηρείας.

Ἀπὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν ἔζη τὸν νέον τοῦτον βίον ὁ ὁποῖος τῆς ἐφαίνετο χαριτωμένος· καὶ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐτρέφετο μὲ τὴν ιδέαν ὅτι ὁ Ροβέρτος Νωρῆς, καταστάς ἔνδοξος πλέον, θ' ἀντικατέστηνε πολὺ προσηκόντως τὸν κόμητα Δεβιάν. Πράγματι τριακονταπενταετής εἶχε φήμην τὴν ὁποίαν συγγραφεῖς μὲ τάλαντον—ἀπόμαχοι ἐν τῇ φιλολογίᾳ—δὲν ἦσαν προωρισμένοι νὰ γνωρίσουν· καὶ ἦτο μέγα προσὸν τοῦτο κατὰ τὰς βλέψεις τῆς Ἰσαβέλλας, ἣτις ἐκυριαρχεῖτο πάντα ἀπὸ τὴν ἔμφυτον ἀνάγκην νὰ θέλῃ νὰ κάμῃ ἰδικόν της ὅτι οἱ ἄλλοι δὲν ἦσαν εἰς θέσιν ν' ἀποκτήσουν· τί ἦτο ἡ παρουσία ἐνὸς διασήμου ἀνδρός εἰς τὸ σαλόνι της παρ' ἀπλῶς ἓνα κόσμημα, ἓνα σπάνιον κομψόργημα, εἶδος, οὕτως εἶπεῖν, ἀνεκδότου φορέματος; Ὁ δὲ Ροβέρτος τῆς ἤρесе τοσούτου μᾶλλον· καθόσον εἶχε τὴν φήμην ὅτι ὑπῆρξεν ἀνεπηρέαστος—ἔκτοτε—ἀπὸ πάσαν γυναικείαν ἰσχύν, καὶ ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν ὡς ἄνθρωπος ἀποφασισμένος νὰ μὴ ἀνακινήσῃ τὸ παρελθόν.

Πράγματι τὴν ἐπεσκέπτετο συχνότατα καὶ εἶχε διακριτικὴν θέσιν εἰς τὸν κύκλον τῶν στενῶν φίλων· χάρις εἰς τὰ δικαιώματα τῆς συγγενείας τὴν συνώδευεν εἰς τὰς μικρὰς ἐκδρομὰς, τὰς ὁποίας ὁ καλὸς κόσμος ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ὑπηκόους του, εἰς τὰς ἐπισκέψεις τῶν παντοίων ἐκθέσεων καὶ τὰ ταιαύτα. Καὶ ὅταν ὑπῆρχε συναναστροφή παρ' αὐτῆς οἱ προσκεκλημένοι ἠδύναντο νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ διακρίνωσι παρ' αὐτῆς ἐν τῇ φάλαγγι τῶν ἀνδρῶν τὸ ὑψηλὸν παράστημα τοῦ Ροβέρτου Νωρῆ, τὸ μελαχρινόν του πρόσωπον, τὸ εὐρύ τοῦ μέτωπον κάτω ἀπὸ τὰ καστανά του μαλλιά, κοντὰ κομμένα, τοὺς φωτεροὺς τοῦ ὀφθαλμοῦς μέσα ἔς τὸ βαθυλὸν κοίλωμά των, μὲ βλέμμα διαπεραστικόν, ρεμβόν, ζητητικόν· τὸ πυρρωνικόν του καὶ εὐφυὲς μειδιάμα, ἐξαλειφόμενον ἄφηνε εἰς τὸ στόμα του μίαν ἔκφρασιν μελαγχολικῆς ἀποκαρώσεως.

"Ἦρχετο λοιπὸν συχνὰ εἰς τῆς Κας De Vianne· μόνον ὅτι ὑπῆρχον ἔς τὰ Παρίσια καὶ πολλὰ ἄλλα σαλόνια ὅπου ἐσύχναζεν ἐπίσης· ἀλλὰ τὸ ἀναμφισβήτητον τοῦτο γεγονός δὲν ἐτάραζε διόλου τὴν Ἰσαβέλλαν· μὲ τὴν ὀλίγην της γνώσιν ἔκρανεν ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲν εἰμποροῦσε νὰ τῆς κρατῇ πάντα μνησικακίαν διὰ τὸ παρελθόν, διότι ἦτο ἀνδρας, καὶ αὐτῆς ἦτο παρὰ πολὺ ἐπαγωγός, ὅπως τῆς τὸ ἐδίδαξεν ἡ πεῖρα. Διὰ αὐτοὺς τοὺς λόγους εἶχεν ὀρκισθῆ καθ'

έαυτην νὰ τὸν κάμη ὅπως τῆς προσφέρει ὄνομα, καταφρονηθὲν ἄλλοτε, ἀνάμνησιν τὴν ὁποῖαν ἤξιον νὰ τὸν κάμη νὰ λησμονήσῃ.

Διατρέχουσα λοιπὸν τὸν κῆπον ἐν συνοδείᾳ του, μὲν προσεῖχε μ' ἀφρημένον βλέμμα εἰς τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα τῆς ὑπεδείκνυε. Ἐφλυᾶρει, γελαστή, ζωηρά, εὐρίσκουσα λέξεις δηκτικὰς, κεντωμένη ἀπὸ τὴν ἰδέαν ὅτι εἶχε νὰ κάμη μ' ἕνα φοβερὸν καὶ θαυμαστὸν παρατηρητὴν τῆς γυναικείας φύσεως. Ἐπειτα, αἰφινιδίως τὸν ἠρώτησε :

— Καὶ τί γράφεις τώρα, Ροβέρτε, διὰ νὰ συνεχίσῃς τὴν μεγάλην σου ἐπιτυχίαν τοῦ τελευταίου χειμῶνος;

Συνέσπασεν ἑλαφρὰ τὰς ὀφθαλμοὺς του. Ἐκτὸς τοῦ σπουδαστηρίου ἦτο ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων.

— Τί γράφω; τίποτα, ἀπολύτως τίποτα· κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας τοῦ θέρους μὲ καταλαμβάνει τοῦ χειρίστου εἶδους νωθρεία. Ἄλλως τε μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐργασθῶ εἰς τὰ Παρίσια κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἣτις εἶναι ἀληθινὴ ἀναπαράστασις τῆς σαρακοστινῆς περιόδου, πλήρης μουσικῶν συμφωνιῶν, χορῶν καὶ ἄλλων ποικίλων διασκεδάσεων. Καὶ ἔτσι παρητήθη τῆς ἐλπίδος ν' ἀρχίσω νέαν ἐργασίαν καὶ θέλω ν' ἀναχωρήσω...

— Ἀποφασιστικῶς; εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, τῆς ὁποίας τὸ μέτωπον διηυλάκωσεν αἰφινιδίως πτυχὴ τις· δὲν παραιτεῖσαι λοιπὸν ἀπὸ τὰς προθέσεις σου ἐξοχῆς προύρου; Καὶ λογαριάζεις νὰ μεταβῆς;

— Εἰς τὰς ὄχθας τῆς Λεμάν, χωρὶς ἄλλο· ἐὰν ἠκολούθουν τὴν μᾶλλον ἐνδύμυχόν μου ἐπιθυμίαν θὰ ἀνεζήτουν εὐθὺς τὸ πλέον μακρὸν καὶ ἐρημικὸν μέρος ποῦ εἴμποροῦσε νὰ γίνῃ. Ἄλλὰ πρέπει νὰ ἐπωφεληθῶ τῶν διακοπῶν μου αὐτῶν. Πρέπει ἐν πρώτοις νὰ πάγω νὰ σπουδάσω μερικὸς τύπους ξένων οἱ ὁποῖοι θὰ εὐρίσκονται ἀναποφεύκτως εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, οἰκοτροφεῖα καὶ κάθε εἶδους καταλύματα τῶν ὁποίων βρῖθει ἡ Ἐλβετία.

— Τί τύπους ἠρώτησε περιέργως ἡ Ἰσαβέλλα;

Ἐγέλασε μ' ἐκεῖνο τὸ μισὸ χαμόγελο, τὸ ἀδιόριστον, τὸ ὁποῖον σ' ἄφηνε πάντοτε ν' ἀμφιβάλλῃς ἂν χαριεντίζεται ἢ ὄχι.

— Ἐὰν σὰς εἶπω τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ ἐπόθουν ὑπερβολικὰ νὰ συναντήσω, θὰ γελάσετε καὶ θὰ μ' εὔρετε πολὺ ρομαντικόν... Καὶ ὅμως ὁ θεὸς τὸ ξεύρει αὐτὸ θὰ ἦτο μομφὴ τῆς ὁποίας δὲν εἶμαι ἄξιος! Ἦθελα νὰ γνωρίσω μίαν ἀληθινὴν κόρην, ἐπειδὴ δὲν ἐνθυμούμαι νὰ ἔχω ἰδῆ ἀπὸ τῶν... προϊστορικῶν χρόνων.

Ἐκ νέου τὸ μέτωπον τῆς Ἰσαβέλλας συνεσπάσθη ἑλαφρῶς.

— Ροβέρτε, ποῖα ἐξομολόγησις!... Καὶ λοιπὸν πῶς θὰ χαρακτηρίσῃς τὰς καλῶς ἀνατεθραμμένας νέας, τὰς ἐχούσας μητέρας φρονίμους, παιδαγωγούς, καθηγητάς, παραδόσεις, μαθήματα, καὶ τῶν ὁποίων δείγματα θὰ συναντήσῃς εἰς τὰς σοβαρὰς οἰκίας ὅπου συχναίεις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν;

Ὁ Ροβέρτος ἤρχισε νὰ γελά.

— Αὐτὰ τὰ δείγματα εἶναι ἐλεφάντινοι πυργίσκοι τοὺς ὁποίους οἱ ἄπιστοι τοῦ εἶδους μου δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ πλησιάζουν. Οὕτως, καθὼς τὸ λέγετε, εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν μητρικὴν ἐποπτείαν καὶ ἂν εἶχα τὴν δυστυχίαν νὰ δείξω καμμίαν προσοχὴν εἰς τινὰ ἐξ αὐτῶν θὰ διατρέξω εὐθὺς τὸν κίνδυνον νὰ μ' ἀποδώσουν πανταεῖδεις προθέσεις γάμου. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἄλλας νεάνιδας τὰς fin de siècle, κατὰ τὴν καθιερωμένην φράσιν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν φέρισμον γυναικῶν, ἀναλόγους ἐκφράσεις, ἀνάμνηστον θρασύτητα καὶ εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν

κατέχουν καρδίαν, ὀφθαλμούς καὶ μειδιάρματα κοκκέτας, μοῦ προξενούν ἀπλούστατα φρίκην!

— Ροβέρτε τί αὐστηρὸς ἠθικολόγος πού γίνεσθε ὅταν μιὰ φορὰ ἀρχίσετε! Γιατὶ τόσο πολὺ τᾶχετε μὲ τὰς δυστυχεῖς μας νεάνιδας τοῦ κόσμου;

— Διότι εὐρίσκω ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ χαριτωμένα πλάσματα, κομψά, νόστιμα ὅσον ἐνδέχεται, καλλωπισμένα μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς καλαισθησίας ὡσὰν πολῦτιμοι κούκλαι, παίζουν πρόσωπον, πού δὲν εἶναι διόλου ἐδικό των καὶ τὸ δολοφονοῦν κυριολεκτικῶς γενόμενα γελοῖαι. . . Πιθανῶς ἐπειδὴ εἶμαι δυστυχῆς ἄνθρωπος χαρακτῆρος ἀρκετὰ μπερδεμένου, ἀγαπῶ παρα πολὺ τὴν ἀπλότητα, δυνάμει τοῦ νόμου τῆς ἀντιθέσεως. Θὰ ἦτο περίεργον καὶ νόστιμον νὰ σπουδάσῃ κανεὶς τὴν φύσιν νεαρῶς κόρης πολὺ ἀγνῆς, πολὺ εὐκρινούς, πολὺ ἀκάκου.

Ὁ Ροβέρτος ἐστάθη ἕνα λεπτόν καὶ ἔπειτα ἐτελείωσε οὕτως μὲ κινημένον τὸ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ ζητήματος τὸ ὅποῖον ἤγγιζε.

— Ἐπειδὴ εἰς τὰ Παρίσια μία τέτοια μελέτη δὲν μοῦ εἶναι καθόλου δυνατή, θὰ τὴν δοκιμάσω εἰς τὴν Ἑλβετίαν, ἐπὶ τῆς ξένης παροικίας· θὰ ἔχω περισσοτέραν βεβαιότητα νὰ συναντήσω ἕνα πρωτότυπον χαρακτῆρα· πιθανὸν ἐκεῖ κάτω ν' ἀνακαλύψω καμμίαν τιαούτην γυναικίαν φύσιν ἣ ὅποια νὰ μὲ διδάξῃ καὶ μὲ καταστήσῃ ἐνήμερον περὶ τῶν ἐντυπώσεων αἰτινες διέρχονται ἀπὸ μίαν ψυχὴν ἀληθινὰ παρθένον.

Ἡ Ἰσαβέλλα δὲν ἀπεκρίθη. Ἡ ἀναχώρησις, ἀποφασισμένη πλέον, τοῦ Ροβέρτου τὴν ἐξώργιζε ὡς ἀτομικὴ ἀποτυχία· ἤθελε νὰ ξανακερδίσῃ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ὁ ὅποιος τόσο τὴν ἀγάπησεν ἄλλοτε· καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀνέπτυσε ὅλα τὰ πανίσχυρά της θέλητρα. Καὶ ἤδη ἠσθάνετο πάλιν ἐκεῖνον ἀνυπότακτον, κύριον τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ μὲ στερεὰν τὴν θέλησιν ἀποτασσόμενον ἀπὸ τὴν κυριαρχίαν, πού ἤθελε νὰ ἐπανακτήσῃ ἐπ' αὐτοῦ. Τὸν ἐγνώριζε καλὰ ὡς χαρακτῆρα ἀνεξάρτητον καὶ ἀποφασιστικὸν διὰ νὰ δοκιμάσῃ νὰ τὸν κάμῃ νὰ παρατήσῃ τὰ σχέδια τῆς ἀναχωρήσεώς του καὶ εἶπε μόνον μ' ἕνα τόνον ἐλαφρῶς εἰρωνίας.

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶτε νὰ ζητήσετε τὴν ἰδανικὴν σας νεάνιδα;

— Δὲν ξέρω ἀκόμη. . . Εἰς τὴν Λωζάνην ἢ ἀλλαχοῦ εἰς αὐτὸ τὸ διαμέρισμα· αἱ ὄχθαι τῆς λίμνης εἶναι ἀκόμη προσιταὶ αὐτὸν τὸν μῆνα καὶ χωρὶς ζέστην καὶ χωρὶς Παρισινούς. Πιθανὸν νὰ κατασταλλάξω εἰς τὸ Vevey.

Ἄστραπὴ ἱκανοποιήσεως διέτρεξε τὸ βλέμμα τῆς Ἰσαβέλλας.

Τὸ Vevey ἦτο κοντὰ εἰς τὸ Βιάν, καὶ τῆς ἦτο τόσο εὐκαλὸν νὰ ἐτοιμάσῃ μίαν ἐξοχὴν εἰς τὴν πολίχνην αὐτὴν τῶν λουτρῶν.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ῥώσσοι ἰατροὶ ἐφαντάσθη νὰ χρησιμοποιήσῃ διὰ τὰς καυτηριάσεις του τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας τὰς ὁποίας συγκεντρώνει δι' ἰσχυροῦ φακοῦ, καθ' ὃν τρόπον εἰς τὰ πειράματα τῆς διασκεδαστικῆς φυσικῆς ἀνάπτουν τὴν ὕσκαν. Ὡς φαίνεται ἡ μέθοδος αὕτη ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ καταπαύῃ τοὺς πόνους ἅμα ὡς λήξῃ τὸ πείραμα. Ἐκτὸς δὲ τούτου αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες θὰ ἔχουν καὶ εἰδικὴν χημικὴν ἐπενέργειαν, τῆς ὁποίας τὸ ἀποτελεσμα θὰ εἶναι ὁ ἐρεθισμὸς τῆς ὀράσεως τοῦ ἰστού, ὅστις ἐπιφέρει οὕτω τὴν ταχείαν του ἀνασκευήν. Ἴδου λοιπὸν νέα ἰατρικὴ τὴν ὁποίαν δικαίως ἡλιθεραπείαν ἢ ἡλιακὴν φωτοθεραπείαν δυνάμεθα ν' ἀποκαλέσωμεν.